

[Ch. Petersen.]

7 Maaneder ca. 85 Mill. Kr., hvad altsaa det foreliggende Lovforslag gaar ud paa.

Jeg maa erklære mig enig i den Opfattelse, at det er rigtigt at gøre alt, hvad der er muligt, for at undgaa Inflation, og at det bedre sker ved Beskatning end ved at søge de nødvendige Midler tilvejebragt ved Laan, i hvert Fald for Tiden; der er jo praktisk talt kun to Veje at vælge imellem, enten Laan eller Beskatning, naar de store Krav, som stilles til Statens Finanser, skal kunne efterkommes. De store Udgifter, som det øgede militære Beredskab kræver, og de Beløb til Udligning af Misforholdet mellem Landbrugets Eksportpriser og Produktionsomkostninger, som dels er medgaaet, dels vil medgaa til den Landbrugsordning, vi kan vente vedtaget i Løbet af de kommende Dage — disse Ting kræver tilsammen Summer paa mere end et Par Hundrede Millioner Kroner. Naar dertil kommer en betydelig Forøgelse af de sociale Udgifter og Stigning paa Statens Lønningskonto, forstaaer man, at det er nødvendigt at fremskaffe endog meget store Midler. Regeringen har ikke ment, at det for Tiden er muligt at skaffe flere Penge end de 135 Mill. Kr. ved Forhøjelse af den direkte Beskatning, men har ment, at man ogsaa maa forøge de indirekte Skatter i det Omfang, der her er foreslaaet. Jeg tør ikke bestride, at der kan være store Betænkeligheder ved at gaa videre med de indirekte Skatter for Tiden; det staar mig klart, at den Beskatning, der nu er Tale om, vil medføre en Nedsættelse af Forbruget, som nok skal blive følelig for Befolkningen. Det gøres imidlertid gældende — og det er vistnok rigtigt —, at en Forbrugsindskrænkning er uundgaelig, eftersom der er sket en saadan Forskydning mellem Værdien af vor Eksport og vor Import, som Tilfældet er.

Det værste er, at en kraftig Nedsættelse af Forbruget vil medføre øget Arbejdsløshed, og Arbejdsløsheden er jo stor i Forvejen. Men naar vi ikke har Mulighed for at fremskaffe de Raavarer, der er en Forudsætning for at opretholde Beskæftigelsen i samme Omfang som tidligere, vil det desværre ikke kunne undgaaes, at vi faar baade Forbrugsindskrænkning og Mangel paa Beskæftigelse. Det skyldes imidlertid ikke Regeringen eller den økonomiske Politik, som Regeringen og de to Regeringspartier har Ansvaret for, men udelukkende den øjeblikkelige Krigssituation, som Forholdene i Verden om os har medført.

Jeg skal ikke gaa i Enkeltheder med

Hensyn til Forslaget, dels er Tiden knap, dels har den højtærede Finansminister lige redegjort for de enkelte Bestemmelser. Dog skal jeg gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til § 45. Det fremgaar af denne Paragraf, at den Forhøjelse af Indkomstskatten til Staten, der skyldes Loven af 20. Marts 1940, og de nye Forbrugsafgifter, der omhandles i det foreliggende Lovforslag, ikke maa faa Virkning for de Lønoverenskomster, der reguleres efter Pristallet, og heller ikke maa virke paa det Udgiftstal, der lægges til Grund for Reguleringstillægget til Statens Tjenestemænd. Jeg forstaaer heraf, at Regeringen ikke har ment, at der kan blive Tale om at refundere de Skatter og Afgifter, som det er nødvendigt at paalægge hele Samfundet, igennem en Pristalsregulering, navnlig ikke, da det her drejer sig om ekstraordinære Skattebyrder, som Krigssituationen har nødvendiggjort. Jeg skal ikke gøre Indvendinger mod dette Synspunkt, idet jeg helt deler den Opfattelse, at i den Situation, hvori vort Land befinder sig, maa vi alle være med til at bære de Byrder, der er uundgaelige for at føre Landet igennem de Vanskeligheder, som Forholdene udefra medfører. Men min Tilslutning forudsætter, at man drager Om-sorg for, at alle de næringsdrivende og andre, der lever af Avance, heller ikke faar de nye Skatter taget i Betragtning ved Fast-sættelsen af Varepriserne og Avancen. Jeg har ogsaa forstaaet, at det er Meningen, at det ikke maa ske. Jeg kan kun udtale min Tilfredshed med, at denne nye Beregningsmaade med Hensyn til Pristalsregulering ikke skal gælde for de sociale Ydelser.

Naturligvis vil de nye Afgifter ufravigeligt betyde Prisforhøjelser paa en Række Livsfornödenheder, det undgaas ikke. Alligevel skal jeg, alle Forhold taget i Betragtning, anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Villemoes: Maa jeg begynde med at takke den højtærede Finansminister for den Hensynsfuldhed, der blev vist det høje Landstings Medlemmer i Gaar, ved at den højtærede Finansministers Fremsættelsestale, umiddelbart efter at Ministeren havde fremsat sit Lovforslag i det andet høje Ting, blev givet Medlemmerne her. Jeg takker derfor, thi dersom det andet høje Ting hurtigt havde tilendebragt Forhandlingerne om det foreliggende Lovforslag, var det af ikke ringe Betydning for os her i Landstinget straks at kunne se, hvilken Motivering den højtærede Finansminister havde givet for Lovforslaget. Men ulykkeligvis er det ogsaa det eneste, som jeg er i Stand til